

LA TORREJA

SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:

LITERARI
A. FERRER Y CODINA.

ARTISTICH
RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes.

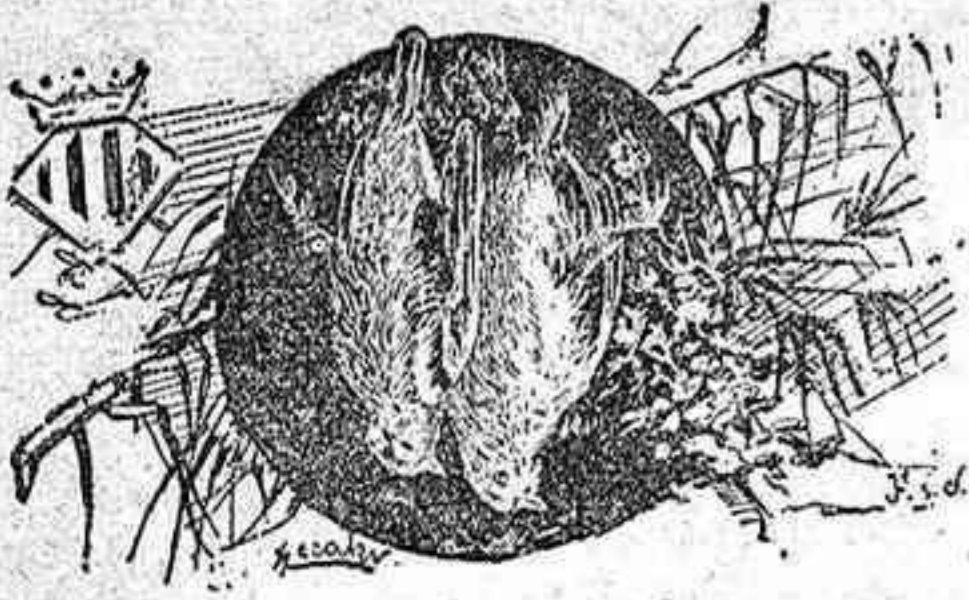
REDACCIO: San Pau-74-35.

D. ANTON PARERA

Los séus timbres son bastants
apenas al mont sortit.
Es un artista petit
que ja ha fet cosas molt grans.
Te talent y si no s'erra
gayre el nostre cop de vista.
será en Parera un artista
qu' honrará la nostra terra.

LOS APLAUSOS

Ens concretém als aplausos del Teatro; y volém parlar d' ells perque 'ns convensém cada dia mes de lo perjudicials que son de vegadas quàn es dedican á actors novells ó als que faltats de talent, crehuen, al sentir lo repicament de mans quere-ssona á la conclusió d' algun parla-ment, qu' es lo prémi prodigat al bon dir, per un públich ilustrat que s' en-tussiasma ab lo mérit del artista.

Lo espectador intel·ligent, .. aquell que no necessita veurer un actor ó actriu desentonats y baladrejant, per escalfarse las mans, aquell que re-coneixent lo mérit del artista, cele-bra un ademan, un rasgo anímich, una surtida de géni; aquell, repe-tím, es el que mentras ressona l' aplauso d' impressió, permanece ab las mans quietas y dona una mira-da de desdeny, generalment á las al-turas, que 'es hont per necessitat abunda mes lo públich que aplau-deix á quansevol que li donga la gana que ho fássin, pues bastan tres carretillas de mal gust y un punt final, trét de *quissi* per arran-car dels que no tenen d' art ni els mes obscurs ru-diments, un ruixát que enorgulleix al artista que, ig-norant com ells, creu de bona fé que es un verdader émulo de D. Julian Romea D. Carlos Latorre ó D.ª Teodora Lamadrid.

Devegadas aquest afany del ar-tista en cridar l' aplauso lo fa caurer en lo mes gran ridicul pues sovint es veu, per la part del públich, cor-respondrer ab un sepulcral silenci, una sortida de peu de lanch, un pujilato de vocalisació al final de una tirada de versos que 's pot traduhir per: *aplaudime*, y al que lo pú-blich respon de vegadas ab un *nonès*, mantenintse en una quietut que destarota al pobre actor ó actriu qu' ignora, que no sempre está la gent ab ganas de donar gust á qui ab tanta flema li demana.

L' actor ó actriu de mérit no sofreix may aquest desaire. Com no necessita fer gímastica de boca per ser aplaudit, no la emplea.

Lo Teatro es la cópia de la reali-tat; allí dehuen transportarse las passions tal com son ellas y parlar del modo y manera que 's parla en lo seno de la societat ó de la fami-lia, y á l' interpretar fielment aques-tos extrémss se 'n diu: art; y el que ha de menester sortirse de tó y fer cargolillos estranys y fugir de lo natural (que fins lo natural pot ele-varse á la ultima potencia) ni es artista ni *Cristo que lo fundó* y lo que logra es marejar al publich de mal gust y allunyar del Teatro als verdaders amants de lo bell y lo real.

Lo verdader artista; l' actor ó actriu de valía es fa aplaudir sense tenir que sortir de la seva naturali-tat al expressar un sentiment, y en tèt prou ab una escena muda, un moviment, una contracció en la se-va fisonomia, un ademan, l' expres-sió fiel sense ampulositat, del pen-sament ó concepte que ha posat l' autor en boca del seu personatge. Si es fès aixis, no 's veuria, com es veu moltes vegadas, desairat l' ar-tista per una part del públich que barreija el seu *ssiséo* als aplausos dels que, desconeixent per complert lo qu' es art, pican de mans per qual-sevol cosa que fa estranya, conei-xent la flaca de la generalitat del auditori.

Resultat d' aixó es la completa nulitat del actor ó actriu á qui ret xassa lo públich poch á poch; y lo final de la seva *molt aplaudida* ca-rretera, es lo ser un rebréch que ni los aficionats lo volen aprofitar y d' aquest mateix resultat, pot darne las gracias al director de escena que displicent ò tal vegada cohartat, no ha fet desviar del mal cami al ar-tista que corretjits sos defectes, tal vegada hauria arribat á ser si no una eminencia, un actor discret en lo Teatro.

Alguns autors ténen també la seva part de culpa: pues cegats per l' aplauso que escoltan desde 'ls bastidórs, sacrifican al artista per lo triunfo del moment, ignorant que ab lo seu silenci contribueixen á lu ruina del artista.

LO PIS DE CASA

Xich-nas, cent cinquanta nou; sisé-sexta... si vostés 'm necessitan per rés... ja ho saben; ja 'n ténen prou.

A casa (no son enganys) cap altra casa la iguala... ¡Trenta pisos á l' escala! sembla una casa de banys.

Quedarán veyent visions si contemplan 'ls replans: allá 'ls pisos xichs, no grans, forman com á batallóns.

Lo méu pis es 'l més alt de tots 'ls de Barcelona: per la claror gust me dóna; y al terrat hi só ab un salt.

Quan se 'm fá fosh sempre son las vuyt y mitja ben bé: á ran de nas casi 'm vé aquell dit llarch de *Colón*.

Curt de vista 'l pis ¡desgracia! no té devants, ni darreras: es un pis que ha de dú ulleras y aixó mateix 'm fá gracia.

Per dalt la mirada 's pert contemplant overt lo cel; y, per cumplir mon anhel, per baix miro 'l cel-overt.

Tot distréu; tot te poesia... ¿Que vull contemplá 'l carré? Me 'n vaig al terrat, ja ho sé, y ja tinch lo que volia.

Alli mes ample m' hi trovo recolzat sobre la *brana*; alli veig, si 'm don la gana, més aprop que ningú, 'l *Globo*.

Qu' es un pis petit ¿qué hi fá? que no hi cab ningú ¿qué importa? Si algú truca, obro la porta, y també 'l rebo al replá.

Péls que som... aixó no *quita*: dos cunyadas, dos cosins, dona, sogra, ávia y tres nins, un servidó y la *Nanita*. (1)

Hi estém justéts una mica; més tot es l' acostumarshi; es 'l sabèr colocarshi dins d' un pis; ¡y aixó s' explica!

Lo que dona mal de cap en tal cas, es lo dormí: donchs ¿veuen? lo qu' es á mi may me 'n dona; ja se sab.

Tenint no més un sol llit. m' arreglo; may m' amohino: d' aqueix modo ho compagino (prénguin nota) cada nit:

La tauleta de menjá (qu' es dolenta y sempre balla) ab un matalás de palla per jeurer bon servey fá.

Sobre de la calaixera ben arronsat n' hi cap un; dos al campè... ¡y amunt! La gata á la carbonera.

Al damunt de la tauleta la sogra y l' ávia s' hi véu; á la calaixera hi jéu la cunyada mes velleta.

Al campé, ab dos coixins, (y aixis ab un llit m' escapo) cap-y-culats, *guapo... guapo...*

hi dormen 'ls dos cosins.

"*Les tres marréchs...* ¡fora miras! com que tenen prou salut, s'arreglan ab un pelut un jas sobre las cadiras.

Y acabant d'una vegada aqueixa distribució, en lo llit hi dormim jo, la dona y l'altra cunyada.

Aixís, si bé estich ab pena, lo viurer consol me dona pensant que aquí á Barcelona n'hi há com jo llarga cadena,

Ab aixó, si volen *rés...*

Xich-nas, cent cinquanta nou, sisè-sexta... y ja n'hi há prou: Molt servidor de vostés.

PEPET DEL CARRIL.

(1) La marruixa.

D. MARIANO OBIOLS

Ha baixat per fi á la tomba després d'una curta pero dolorosa malaltia lo decá dels compositors catalants; lo celebrat mestre qual nom era conegut de tots los amants del art. Lo mestre Obiols era ja d'una edat molt avansada pus, ja per los anys 1830 ó 31 va fer un viatge á Italia per perfeccionar sos estudis en las classes del renombrat compositor Mercadante. En 1833 va posarse en lo Teatro de la Scala de Milan la seva primera opera «*Odio é Amore*» y uns quants anys després fou nombrat Director del Conservatori del Liceo, qual càrrech havia desempenyat sempre més. Las sevas composicions son nombrosas pus tothom sabia la seva facilitat en fer correr la ploma sobre el pentágama.

Descansi en pau lo celebrat Mestre qual nom recordarà sempre tot entussiasta del art de Mozart, Bellini y Donisetti.

GURIÓSITATS

L'Oceá mes gran es lo Pacific y lo mar mes esténs, lo Mediterrá; lo golf mes grandíós, lo de Méxich; lo riu mes caudalós, l'Amassonas; lo llach mes vast, lo Llach superior en lo Nort America; la bahia mes espayosa, la de Bengala, en la India; la major isla, l'Anstralia; la mes gran ciutat, Londres; l'edifici públich mes capás, S. Pere en Roma; l'hotel de mes gran tamany, l'hotel palau de S. Francesch de

California; lo mes dilatat desert, el de Sahara; lo teatro mes gran, el de la Opera de Paris; el parque de mes capacitat, el Fenix en Dublin; la montanya mes alta l'Everest en el Indostan; el vapor mes gran, el Leviathan; lo Ferro-carril mes llarch, lo central y Unión del Pacific, Estats Units; lo major Canal, lo gran Canal de Xina; lo pont mes marvellós, lo pont penjant entre Brooklyn y New-York, y lo carrer mes estrét del Univers, lo carrer de las Doncellas travessia de la Tapineria.

ERAS PRINCIPALS.—La Era sol confondrers ab la Epoca, pero de huen distingirse. Era es lo punt desd' hont comensan á contarse els anys d'existencia historica d'una nació. Las eras mes notables son: las de las Olimpiadas; la de la fundació de Roma; la de Nabonassar; la de los Seléucidas; la de Dionisio, la Hispana, la Cristiana y la Egira.

La historia, per rahó de sas formas, reb lo nom de Crónica, Anals, Decadas, Efemerides y Memorias.

Crónica es la relació contemporanea y circunstanciada d'un reyalme ó d'un fet qualsevol guardant un ordre estrictament cronologic.

Anals, son las historias escritas per anys.

Decadas, la relació de sucesos en lo espay de deu anys.

Efemerides son las rélations en que s'anotan los fets per dias ó per setmanas.

Las Memorias contenen la relació de fets que serveixen per formar l' historia ó ilustrarla.

quants mesos.

Veyám si tornarem á veurer aquells lletreros: *Siendo estos jardines propiedad de todos los barceloneses...*

Vaya uns propietaris!...

Aixís soch jo propietari de totas las fincas d'Espanya.

¿Qué 'n farém ara del gran nombre d'empleats que queda en vau per motiu de la clausura de la Exposició?

Que no podrian emplearse en la *confecció* del carrer de Bilbao?

Jo, ja ho veig... La gent ha de menjar. Ara ja hi estan fets.

La única casa del carrer Nou que va posar domassos als balcons en motiu de la clausura de l'Exposició, va ser aquella tant enflocada del cantó del carrer del Alba.

Es clar qu' aixís prediquém en desert quan demaném que 's fassin treurer aquells globos...

Hem llegit las poesias que ab lo titol de «*Espurnas*» nos ha remés lo seu autor D. M. Fius y Palá y confessém qu' hem quedat contents del treball. Rébi la enhorabona y esperém veurer la continuació de la publicació ab tant éxit comensada.

Molts artistas están en aquestas horas treballant per conseguir lo premi ofert en lo concurs per aixecar un monument á la memoria del malaguanyat Cabanes.

A lluytar donchs que d'artistas no n'está pas escassa nostra privilegiada patria. A veurer qui s'endú l'honra embolicada ab bitllets de banch.

Y que no serán pochs!

El 15 del present tindrà lloch lo benefici del representant del Teatro del *Centre de manyans mecánichs*, carrer del Córreu vell, 5 pral, D. V. Riera.

Després del drama «*La Ratlla dreta*» hi haurá ball de Societat.

No faltarà concurrencia.

En lo próxim número voliam donar lo retrato de D. Ramon Bordes autor del drama «*Sed de Justicia*» qual obra ab tant aplauso s'está representant en lo Teatro de Romea, pero causas involuntarias 'ns obligan á aplassarho.

UNA TAULA

¡Billetes!

escator

Jo de dinés no t' en daré pero, amor...

*—Que vol venir?
—Ja vaig ab aquells.*

No's fa cap dinér.

! Qui'm deixarà una pesseia! ...

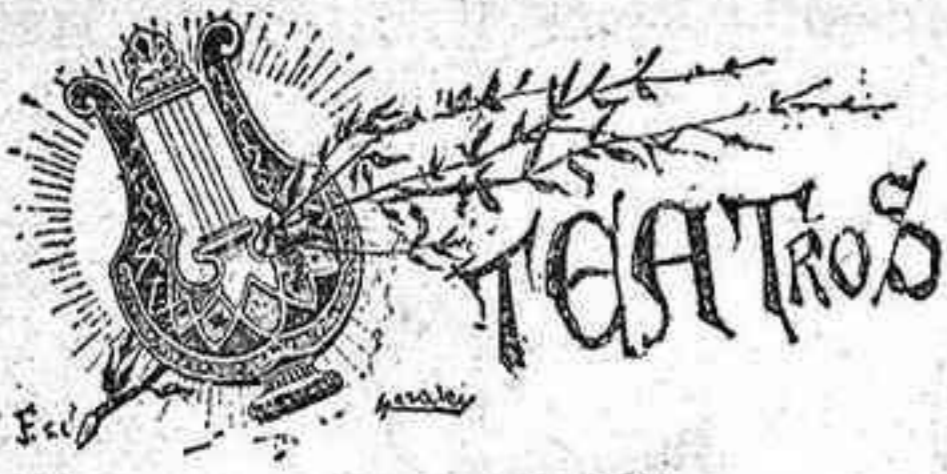

A mi hamor d'avis

'M sabria dir á qui 'n hora surt lo tren de las quatre?

Escaler

ROMEA.—Lo divendres s' estrená en aquell teatro, repetintse en las funcions de tarde y nit del dlumenge, lo drama del senyór Echegaray «Lo sublime en lo vulgar.»

Lo desempenyo fou notable per quants prenguén part en ell, particularment en lo segon acte, que en nostre concepte es lo capdal de l' obra.

Las Sras. Parreño y Ferrer ratlláren á gran altura al igual que los Srs. Bonaplata é Isern que brodaren los personatjes de Montilla y Ricardo. Lo senyór Fuentes lográ també ser molt aplaudit y la Sra. Munner y lo Sr. Virgili váren treurer de sos insignificants papers tot lo partit que se 'n podia treurer.

Aquestas, aquestas son las obras que l' Empresa deuria alternar ab las produccions catalanas; nó 'ls dramas insulsos d' autors que 'ls coneixen á casa seva.

Hi ha estálvis que creman las estoballas.

Ara está en ensaij «La redención de un alma.» No sé perque 'm sembla que d' aqueixa redención n' eixirém crussificats.

OPERA.—Fent verdaders esforços per atraurer concurrencia y la Sra. Svicher esmerantse cada dia mes.

Llástima qu' aquet teatro siga tan poch céntrich.

TIVOLI.—Ab la ditxosa «Terra al sol» que ja la gent la sab de memoria. Si en treguessin la lletra y deixessin las decoracions y trages, guanyaria molt.

ELDORADO.—Aquet Coliseo per ara se 'n porta la palma. Tot sovint estrenos que s' contan per plens. Ara ab «Lo Gertamen nacional» han fet l' últim y pot ser siga el millor.

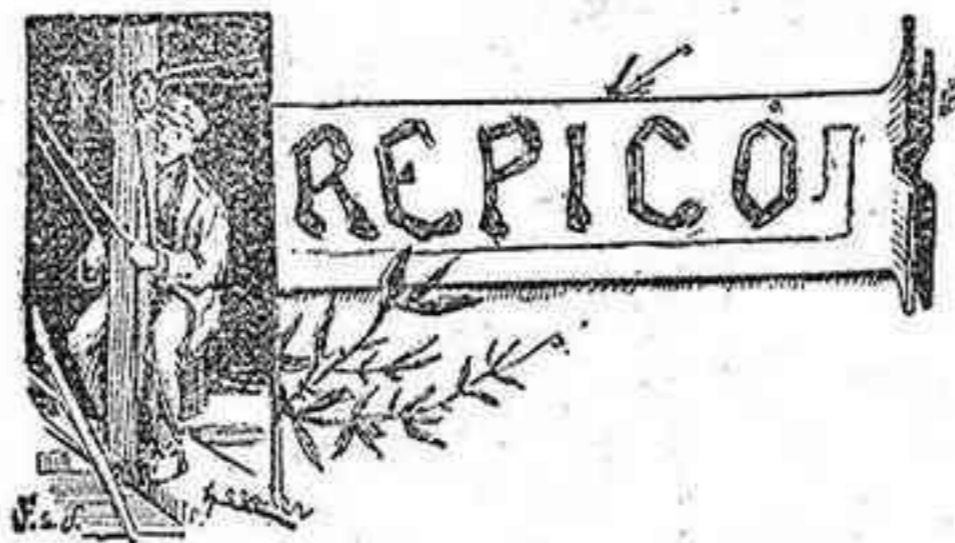
No en balde conta casi per plens las representacions.

NOVEDADATS.—Rés de nou. Reproduhint obras ja conegudas del públich, pero que lo bon desempenyo fa que no 'ls falti concurrencia. Aixó si, qu' es deixin de *Sublimes*, que per ara, els ix «*Vulgar*».

LO QUE M' PASSA

Quan, en nit esgarrifosa,
la tempestat se desfá;
y lo llamp la boira esqueixa
ab sa intensa claretat
y ab rapidés assombrosa
que al mirarho causa espant,
es dirigeix á la terra,
á la vila ó ó ciutat,
destruint casas, boscos vidas,
y omplintne los cors d' espant....
Quan, del tró, lo soroll fréstech
paseija, roncant, l' Espay
y sembla, ab son terratremol,
que 'l mon s' haja d' ensorrar....
Quan lo vent que fer udola
s' emporta timbas avall
cargolats ab ginesteras
los feixuchs roures del Mas....
Quan la pluja tempestuosa
espatega sens parar
omplint ramblas y rieras,
arrasant vinyas y camps,
fent sortir los rius de mare,
y altres mil desgracias grans,
.....
bo y acotxat en lo catre,
com un nin, estich roncant.

P. BROT.

Aquest dia ens preguntavan cóm estavan de salut las causas dels assassinats del Forto-Pio y el d' aquell noyet que va trovarse en el Poble sech ab una creu de canya á sobre.

Vés que 'ns esplican á nosaltres...

S' han estraviat dos gossos pataners que 's giran ab los noms de «Un vigia» y «Laus Sacra»; el que 'ls trovi que 'ls hí pegui una puntada de peu sota la cúa ó que 'ls porti á la Redacció que ho farém nosaltres.

Lládran molt pero no mossegan.

En lo segon número del «Romanço» Lo Porró, hi ha un suelto en que diu que l' autor del Otger está demanant sempre á la Empresa de ROMEA que fassin dita obra, y com aixó no es vritat pus l' autor no ho ha demanat may, dona per resultat que l' autor de dit suelto deu aixecar molt lo porró.

Consti que aquesta es la última vegada que 'ns ocupém d' aquest in-

súls paperót que cau de las mans á quants l' agafan, que son quatre ó cinch parents.

A los alemans sembla que 'ls hi han tocat l' esquena segons telégramas de Zanzibar.

Espérintse qu' arrivin las llistas oficials que pot ser encara els tocará algun altre premi.

Las medallas d' or de l' Exposició haurán fet com las creus; s' han prodigat de tal modo, y segons varias opinions, ab tant poch acert, que 'l distingit será el que no la tinga.

A un fabricant de neulas li han dat medalla d' or?

Quina neula!

Europa aboca á la America los seus habitants com s' abocan los macarrons de l' olla á la sopera; si segueix gayre temps aixís no sé qué 'n farà el govern de las fincas embargadas.

Mes valia que las hagues embarcadas.

Durant lo mes de Novembre qu' acaba de finir, han arribat á Buenos Aires, 56 vapors ab 22,073 emigrants, y la renda de Aduana ha tingut un augment de 3.576,000 duros per Buenos Aires y 735,400 per Rosario.

Homes, anemhi tots d' una vegada y quan també sigan fora en Canovas, Moret y tota aquesta colla de..... politichs, tornarém.

Oy, noys?

Segons informes s' ens prepara un gran disgust: Los metjes del Emperador de Alemania donan molt mals informes de la salut del seu soberá.

Que no poguém passar quatre dias tranquils!..... Miréus qu' es prou!

Es célebre lo que passa en aquesta terra ab lo revisters de Teatros. La setmana passada deya un dels mes respectables, que en lo estreno del Combat de Trafalgar, en ROMEA, s' habia distingit la Sra. Pallardó y el Sr. Isern y ni un ni altre varen treballar en aquella obra ni aquella nit.

Per mort de Deu! mes serietat!

¡Que tonto debia ser
 'l que inventá lo acudit
 de anomenar la muller
 per l' ofici del marit!
 Si no 's càmbia de parer
 y tal costum se tolera,
 la dona d' un carreter
 haurá de ser *carretera*.

FRANCESCH MARULL.

Va sortir á cassá un día
 Don Tomás ¡y quina sort!
 Se vá jirá un temps tant fórt
 Que cassá una pulmonía,
 Y als dos dias ja era mort.

—¡La dona t' falta Pujol!
 (digué molt sério 'n Silvent)
 y aquell contestá rient...
 —Ya ho sé, la tinch á San Pol.
 EMILIA.

CANTARS

Al pen de una carbassera,
 Me vas dir; teva seré.
 La carbassera ja es morta
 Y aquell jurament també.

Lo que jo tinch de constancia,
 ningu l' ha tinguda may;
 ets casada y et visito
 encara d' en tant en tant,
 A. PALLEJÁ

Sempre que surto al carrer
 tan sols miro ta escaleta.
 puig recordo que 'n son dintre
 váres darmi una pesseta.
 ANTONET DEL CORRAL.

Telegramas particulares de LA TOMASA

—*—

California, 12, 4, matí.—Grans
 descobriments de minas d' or.

Los que tingan monedas d' aquest
 hasta ara precids metall' que s'
 apresurin á cambiarlas ab pessas de
 einch cèntims.

Quan voldrán ferho, ja no hi
 serán á temps.

Coll, 13, 4 tarde.—S' desembras-
 san de franch algunas torres d'
 aquell lloch de recreo.

Los conductors es quedan ab la
 carga y los vigilants brillan per l'
 ausencia.

Ensanxe, 13, 4 tarde.—Robos á
 la descarada á lassis de la tarde. Des-
 pues d' un' hora del fet, ja s' trova
 algun municipal; devegadas antes.

Zanzibar, 12, 3 tarde.—Los ale-
 mans han estomacat (Ells á nósal-
 tres) als indigenas.

Es demanan reforsos, no perque
 sigan de necessitat. Ca! ¡ni pensarhi!

Patagonia, 11, 4 tarde.—Reina
 gran pánich entre aquets salvatges
 dada la emigració colossal que té
 Hoch al sud America. Alguns ja
 han atravessat l' Estret de Maga-
 llanes y buscan rahons als pobres
 nanos de la Terra del foch.

Berlin, 12, 3 tarde.—Bismark
 ha agafat rampa. Se l' hi han fet
 fregas ab oli de vidriol y ja 's trova
 millor. Alsacia y Lorena fan pre-
 garias per la seva salut.

Moncada, 12' 4 matí.—'S tracta
 de nombrar fill adoptiu d' aquet po-
 ble á D. I. Pontrodona.

Las maduix: s s' han tornat ver-
 mellas d' alegria.

Gijona, 12, 3 tarde.—Grans re-
 mesas de turrons á Madrid p' el nou
monasteri; aquestos com los altres,
 los paga 'l poble.

S. Andreu, 13, 2 tarde.—Comp-
 tes vells, barallas novas. Manos
 limpias ¡Caballeros y Caballeras!

Vola vá!

MOVIMENT DEL PORT

Berganti «Correo Catalá» Surt cada
 dia d' aquet Port pèr lo Pais de las
 Ilusions, carregat d' orgas á la consig-
 nació del R..... de rés. Lo despátxa el
 S..... de casa *séba*.

Tots los passatgers behuen á... G.

Fragata «Brusi» Capitá: Manyá y
 Furné. Carregat de cotxes de tercera
 (afortunadament) per Sta Coloma, La
 questió del gas, y escalas retrógadas.
 A l' Estiu arriba á Olot, y per tot
 menjár dona al passatge, xocolate ab
 secalls.

Es despátxa en la Llibreteria.

Lo Monitor (de nom) ab Enguent
 blanch y Remeys per fora. Surt de la
 Ria de las Cortes y vá á los Cerros de
 Ubeda.

Nacionalitat desconeguda.

Navio «Nacion» Fa quatre anys que
 va sortir d' aquest Port ab rumbo á Gi-
 jona. Tota la tripulació está dalt de
 las cofas en busca de terra.

Per ara sols vehuen núvols.

Goleta «Suplemento» Capitá Andri-
 eux. Passatges á tres ralets y bon pro-
 fit. Camina mes en dos dias que en un
 y fa la vida als passatgers ab bunyols
 Leira.

No se sab ahont vá.

ANUNCIS

Cotxes desde la Rambla
 á la casa de socorro los dias que la re-
 gan. Se despátxan abonos per dotse
 viatjes, ab rebaixa.

Trages blindats p' els que
 vihuen en l' esquerra del Ensanxe,
 preparats ab un bany de medicina de
 sustos.

Carrer de la Seguritat 26.

Bledas p' els clatells dels
 que van als Teatros ab criaturas de
 pit.

Carrer de la Barra... de ferro, cantó
 de S. Ximplici.

S' hi trovarán també sabatas de su-
 ro p' els mal criats que comensada la
 fuenció hi entran picant de talons.

Trompas ácusticas per 'ls
 concurrents á las últimas filas d' asien-
 tos del Teatro: Calvo—Vico.

Bastons—paraguas p' el mateix tea-
 tro. Plassa de la soletat 32. bis. bis.

Cadiras reforsadas per 'ls
 acreedores de nostre municipi; s' asse-
 guran per dos ó tres anys.

Carrer de las Promesas. Sense núme-
 ro.

CORRESPONDENCIA.

Castellá.— No envihi rés qu' ofengui
 á la moral y á la religió, perque no ho
 insertaré. Anirá la poesia, anagra-
 ma, xaradas, etc, y alguna cantarella.

J. Staramsa.— Déixils está als ca-
 pellans, home, que no 's fican pas ab
 vosté.

J. N. Alias.— Endevínallas, Mudan-
 sas, etc. anirán en son temps.

Ego Sum.— Anirá la xarada carta.

Dr. Tranquil.— No vá ¿qué vol
 fer 'hi?

Arbós Aleu.— Lo mateix li dich,
 Salero.

P. Pelegrí.— Anirán los geroglífics;
 res mes.

A. Pallejá.— Anirá algo. Se l' hi
 agraheix.

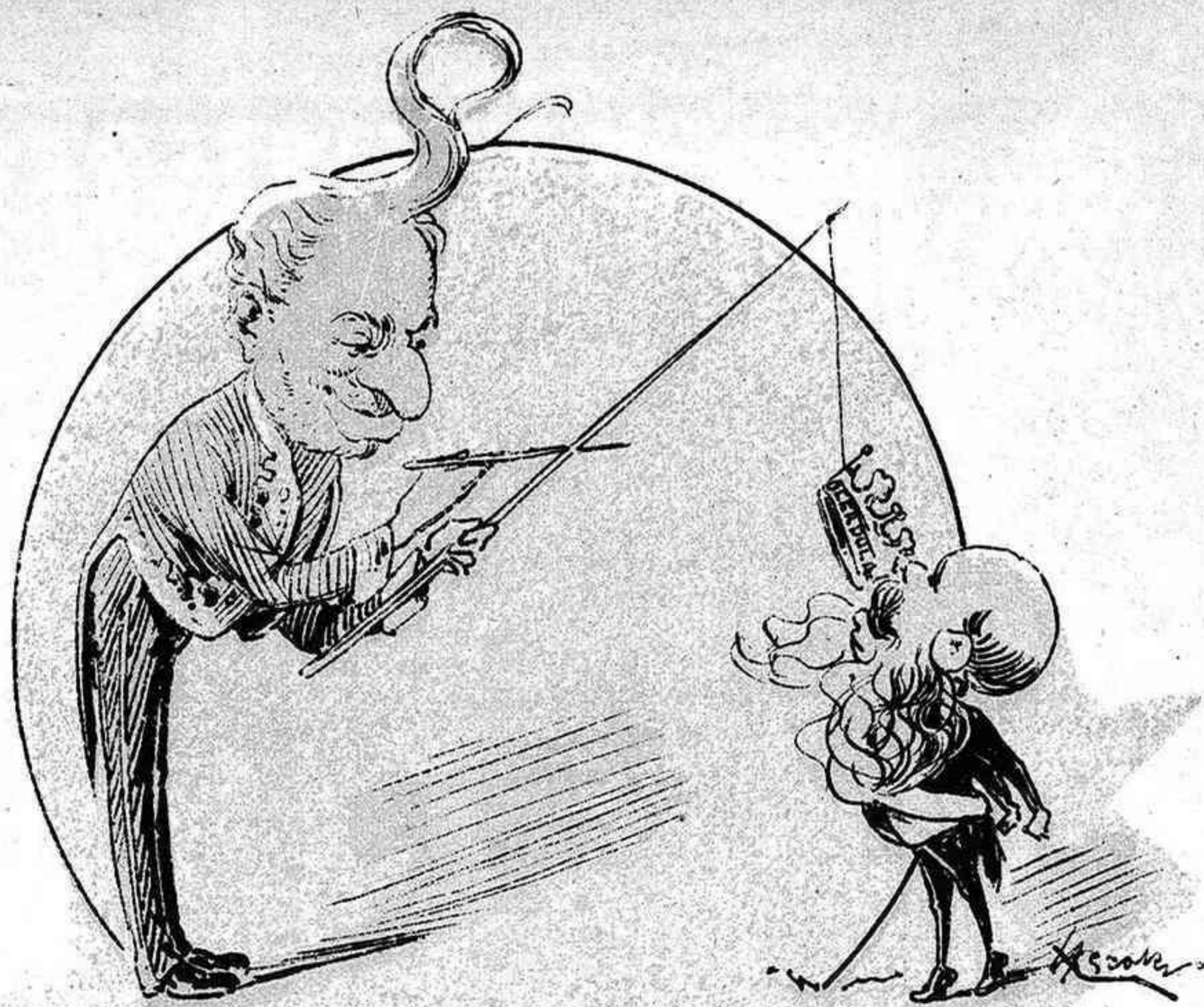
Noy Ros.— Anirá, pero no l' esquela.

E. Murri.— Li prometém algo p' el
 número que vé.

Marcelino Font.— Vilanova.— Rebut
 sellos. Conforme.

Quimet Vinyas.— La setmana en-
 trant anirá alguna cosa.

Butarelli.— N' hem pres nota.

¡¡Ja suho!!.....

XARADA

Al simpàtich Ego-Sum.

Vosté, en lo número vuyt del periódich LA TOMASA demostra ser un Tenorio, (no se si d' estar per casa.) Ofertint á un amich

un assortit de xicotás, Ya que aquet no n' fa cabal puig las desprecia totas, me permere Ego-Sum dema nardi la Maria, con tal que no siga *hu-quart* ni *dos-quart* de sagristia.

Sugosté, en que siga meva cap inconvenient hi té seré un senyalat favor que jo molt li agrahiré. Com mon intent *tres-quart* molt d' entendrel hábil total, si avants li ho dit Tenorio, dispensim: no ho prengui á mal.

P. BROU

CALCUL ARITMERICH

Preguntant á un matemàtich quina edad tenia, contestá: Si tingnés quatre anys menos dels que tinch, ne tindria setze y un ters y un quart de los que tinch. ¿Quant ne tenia en realitat? UN MUOICIPAL.

TRIANGUL

Primera ratlla vertical y horizontal: part del mon.—Segona: lo que 's la dona segons alguns.—Tercera: lo que l' aigua fa quan plou.—Quarta: un pecat capital.—Quinta: particula.—Sexta: consonant.

PAU PELEGRÍ.

PROBLEMA

Dividir lo número 50 en quatre parts de manera que lo primera sumada, la segona restada, la tercera multiplicada y la quarta dividida per un mateix número, donguin igual resultat.

UN ASTRONOMO:

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

XARADA I.—Avellana.

Id. II.—Lletras.

CONVERSA.—Quima.

INTRINGULIS.—Capota.

MUDANZA.—Ballar. Billar.

COMBINACIÓ } 7 12 5

NUMÉRICA } 6 8 10

GEROGLIFICH.—Ab las claus s' obra tot.

La Tomasa

PERIÓDICH IL·LUSTRAT Y LITERARI

Suscripció. . . . 0'50 pessetas al mes.
Número corrent: 10 centims.
Atrassat. . . . 20 id.

NOTA:—Tota reclamació po, drá dirigirse á la Imprempta y Administració de dit periódich-carrer Basea, 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Miró y Comp.ª

